

Poezija iz moje zakladnice

Naj se predstavim

Zdaj nisem več otrok
in nisem več dekle.
Sem babica in mati,
ki piše pesmice.

Sem žena, sestra,
teta in upokojenka,
pa svakinja in tašča,
ki prosti čas pozna.

Kalila so me leta,
kalil me je ponos,
kalilo me je delo,
ki sem bila mu kos.

Še vedno se učim,
napake pridelujem,
nerodnost ni vrlina,
a jo močno spoštujem.

Če sebe ne poslušáš,
telo te pač ustavi,
opomni z bolečino,
da nisi pri ta pravi.

Mogoče to preskok je,
da z glavo bom ravnala,
postala bolj previdna,
trdno na nogah stala.

Perice

Včasih perice so prale perilo,
se jim k potoku je vedno mudilo,
niso se bale mrzle vodě,
ki jim je revmo zadala v rokě.

Kaj pralni stroj je, se ni jim sanjalo,
kaj šele, da bi se perilo samo opralo,
da pa sušilni stroj ga celo posuši,
danes še mi ne vemo prav vsi.

Zaobljuba

Kaj hudiča čas razmišlja,
kam se mu tako mudi?
Sploh ne morem ga dohajat`,
kar naenkrat več ga ni.

Z delom vedno zaostajam,
rima včasih mi zbeži,
»kdaj boš tisto naredila«,
mož mi kar naprej teži.

Kaj sem mu sploh obljubila?
Naj še enkrat mi pove,
če ga vprašam, bo užaljen,
res tako naprej ne gre.

Ženska, ženska, zaobljuba
je prekleto resna stvar!
Ne obljublaj, če ne zmoreš,
ni izgovor, da si star.

Če ti pamet več ne dela,
si zapiši na papir
in ne boš več pozabila,
v hiši boš imela mir.

BREZE

Kot pajčolan
raztezajo liste.
So to breze?
Breze tiste,
ki šelestijo v vetru,
ko boža jim liste.

Breze,
breze tiste,
ki z belimi lisami
debla so okrasile,
ki senco, mimoidočemu
so poklonile.

Breze,
breze tiste,
ki rastejo v drevoredu,
lahko bi se reklo,
da tako,
kot v gosjem redu.

Pustite starosti naj hodi

Sončnih žarkov se napijte,
z roso v jutru osvežite,
dan naj dobra volja vodi,
noč težave naj prebrodi.

Res lepo ni vse na svetu,
a kot dete v mladosti,
svet sprejemajte v starosti.

Pustite skrbi in probleme,
dela je bilo zadosti.
Zdaj je čas, da drug poprime,
vi uživajte v starosti.

Pustite soncu naj vas greje,
vetru, da vas nežno boža,
glasba naj vam srca greje,
v vrtu, naj cveti vam roža.

Brez strahu in bolečin,
brez veselja in radosti,
ni mladosti, ni starosti.

Kup spominov naj vas vodi,
pustite starosti, naj hodi.

LASJE

Črno laske in brinete,
rjavolaske, striptizete,
dame, žene in dekleta,
moška vsa polariteta
za lase skrbeti mora,
saj las raste, ti pokora.

Je na glavi viden vedno,
vsak opazi ga takoj,
če pričeska ni urejena
pa izgled je joj, o joj.

Če lasje so zamaščeni,
smo ljudje neurejeni.
Lepa še tako obleka,
ki k obrazu se poda,
ni dovolj za sočloveka,
ki na glavi čupo ima.

Prehlad

Si nadležen tako,
da nikjer ni ti para.
Prav zares, res ni čudno,
da nihče te ne mara.

Nisi povabljen,
nenapovedano prideš
in ne odpremo ti vrat.

Daj spravi se stran,
ali pa nam zaupaj,
kako ti zavijemo vrat.

Greniš nam življenja,
zasedaš prostore,
zarineš v telo se
do prav vsake pore.

In ni je rcnije, ki te zadane.
Odporen na vse si,
prav nič te ne gane.
Izgini že končno
in daj nam že mir,
resnično ti nimaš
nobenih manir.

Razgrajaš ponoči,
ko radi bi spali,
razgrajaš podnevi,
ne daš nam miru,
podimo te stran,
a uporno si tu.

Kaj naj piše?

Kaj lahko sploh pesnik piše,
če nenehno se sprašuje,
kaj lepoto označuje?

S čim naj rimo okrasí,
da dotakne se srca?
Kje doda naj tisto nekaj,
kar lepoto ji doda?

Kam metaforo naj vtakne,
kje v mehkobo jo ovije,
kakšno mero energije
naj primakne, vanjo zlije,

da brez kiča, iluzije,
bralca se dotakne,
v svoja nedra ga ovije?

Boš videla

*Boš videla,
vsak dan bo krajši,
ko z leti boš venela,
je rekel oče, a nisem mu verjela.*

Res vsak dan hitreje
čas mi danes teče
in zdaj razumem rek,
ki *nimam časa* se mu reče.

Ne bo držalo, sebi rečem,
kaj naj zaradi let
sedaj veselju se odrečem?
Veselju, ki prosti čas mu rečem?

Pač bolj počasi vse bo urejeno,
za tisto uro s kavico
mi vse bo oproščeno
in delo kljub temu bo narejeno.

Ljudje smo različni

Ljudje smo različni, delovni,
leni, dobrodušni, sebični.
Majhni, veliki, debeli in suhi,
včasih imamo koga na muhi.

Smo dobrovoljni, pa nejevoljni,
tečni, veseli in samovoljni.
Tud` škodoželjni in privoščljivi,
včasih komu celo nerazumljivi.

Zdravi, bolni, žalostni, srečni.
Mladi in stari, všečni, nevšečni.
Pa razdražljivi in sramežljivi,
neubogljivi in ubogljivi.

Čudni patroni res smo ljudje,
prav vseh lastnosti naštetih ne gre.
Prostora na zemlji dovolj je za vse,
da nam bo lepo pa potrudimo se.

Tudi starost je lahko lepa

Ko starost na tvoja vrata potrka,
življenje se ti spremeni.
Dnevi hitijo in ura tiktaka,
a tebe naj to ne skrbi.

Celo življenje ti ura krojila
vsakdanji utrip je sveta,
zdaj čas je, da malo si odpočiješ,
nahraniš še dušo srca.

Samota dobrote ti ne prinaša,
zato ne ostajaj doma,
ne oziraj se vstran, ne zapiraj si vrata,
ko prijatelj ti roko poda.

Saj starost je lepa, če to dopustiš si,
če ne drezaš je tja do kosti,
življenje je pesem, ki lahko ti koristi,
tudi radost in srečo deli.

Ljubljana, 13. 5. 2020